

Bu gün sizə Qərvəndimin fəxr etdiyi, adını uca tutduğu bir igiddən söhbət açacağam. O vaxt tayımız- tuşumuz olan Elman İsmayıl oğlu İsmayılovu birlikdə xatırlayaq.

Əvvəlcə məlumat üçün bildirim ki, o vaxt rayonun xeyli böyük kəndlərindən biri olan Baş Qərvənd sovetliyinin Ayaq Qərvənd kəndində 1969-cu ilin 10 noyabrında doğulub. Şıxlar kənd orta məktəbin məzununu olub. Uca boylu, qəddi-qamətli, ağbəniz, ala gözlü yaraşıqlı oğlan idi, deyə həmişə qızların "diqqət mərkəzi"ndə olub. Sovet ordusunda hərbi xidməti başa vurub Gəncə Qaz İstismarı Texnikumuna daxil olanda Allah bilir ürəyində hansı arzuları, hansı gələcək planları qururdu.

Elmanın özəlliyi

Bəlkə də yaraşıqlı olmağın-
dan çox onu şirin zara-
fatları camaata
sevdi-

Çox qərribə oğlan idi Elman hər şeyə rəng qatmaq, hər şeydə bir gözəllik yaratmaq xarakteriydi, missiyasıydı sanki... İsmayıl əminin bu balaca oğlu sevgi dolu, sevinc dolu, həyat doluydu.

Ey Vətən oğlu...

Dostlarının dediyinə görə,
yaxın rayonların birin-
də bir qıza vu-
rulmuş-

ladları Elmanın ən gözəl duyğularını, ən şirin arzularını ömrü kimi nakamlığa, məchulluğa bürüdülər.

Gözləyə-gözləyə bitən ömürlər...

İndi Ermənistan televiziya və mətbuatında oğlu Qarabağda ölən erməni anaların haray-həşirini izləyirəm:

Erməni analar Ordumuzun əsgərlərinə əsir düşmüş övladlarını elə ucadan tələb edirlər ki, sanki bunların terrorçu oğulları Qarabağda insan qanı axıtmağa yox çıxək toplamağa, çərpələng uçurtmağa gəlibləmiş... Amma o vaxt minlərlə itkin düşmüş, əsir götürülmüş Azərbaycan ordusunun əsgərlərinin başını kəsilməsini, "sonuncusuna qədər məhv edilməsini" meydanlarda tələb edən indiki bağır-
ran erməni analar, o vaxt MİATSUM hərəkatının öndə gedən tələbə qızlarıydı. Hesab edirəm erməni anaların bu gün ki çığır-bağır Elmanın qisasının alındığını işarəsidir.

*Şəhidimizin anası Fənar xalanın həzin , ağırlı, acılı səsi bir evində heç kəs olmayanda, xəlvəti, birdə kəndin yas mərasimlərinə də çıxırdı. Nə deyəydi, nə şikayət edəydi, kimə gileylənəsiydi ki...
Oğlu o yola
s e -*

Xanabadda bitən ömür dastanı: Şəhid Elman İsmayılov zirvəsi

rir-
di. Elma-
nın söhbətində,
zarafatında heç vaxt kina-
yə, iztehzə olmazdı, incə yumor-
dan başqa. Qardaşları Camal, Vaqif, Zülfiqar, Akif ailənin bu son beşiyi ilə söhbət edəndə, onu bir iş dalınca buyuranda üzlərində zərif bir təbəssüm olurdu. Elman həmin an nəşə gülməli bir söz deyib hamını güldürəcəyinə şübhələri yox idi. Elman da bilirdi ki, elə qardaşları bunu danışdırıb, gülmək üçün buyururlar və o da cani-könüldən "buyuranın" istəyini həyata keçirir, özünəməxsus yumorla, onların eşidəcəyi səsle:" pahatoona, elə hamı Elman deyir, Elman, Elman... evin kiçiyi olunca..." Elmanın bu "gileyini" eşidənlərin qəhqəhəsi məhləni başına götürürdü.

*Elman beləydi. Ürəyi sevgi ilə dolu olan bu yaraşıqlı oğlan incə yumoru ilə, sevincindən, sevgisindən pay verməyi, ətrafdakıları da adi sözlə, adi zara-
rafatla şənəndirməyi, üzlərinə təbəssüm qondurmağı bacarırdı. Ən adi bir söhbəti də elə maraqla, yumorla danışdı ki, hadisə hər yadına düşdükcə yənidən gülməyə bilmirsən.*

Elmanın bir xanım qohumu var, bir dəfə onun haqqında danışanda bir xatirəni yada saldı:

Elman gülə-gülə gəldi ki, çəkdiyim əziyyətin "bar"ını görmək qismət deyil də, a bacı. Dedim, nolub Elman, nə hadisə baş verib? Dedi ki, bir yaxın dost var , yanıma gəldi, məsləhət istədi ki, sevdiyim qız var, neçə vaxtdır ürəyimi ona aç, "səni sevirəm"deyə bilmirəm, mən neyniyim? Getdim buna bir yaxşı çaxır aldım, dedim iç cəsərlənəcəksən!

Mənim verdiyimi içib qurtarandan sonra, görüb "cəsərlənmiş", gedib birinidə özü alıb içib. Elə bilirsən cəsərlənib? Ay -hay! Gedib görəm ki, içib, içib, içib, axırda da yatıb qalıb nar ağacının dibində ...Beləcə, məsləhətim" bar"ını vermədi". O danışdığı əhvalat indi də yadıma düşəndə gözüm yaşarın-caya qədər gülmürəm..."

du. Hə-
min qızla əhdi-
peyman bağlamışdı. Am-
ma... Vətənin çağırışına cavab verməliydi. Bunu özünə borc bilən yaraşıqlı Elman erməni kimi murdar bir xislətə böyük türk oğlu olduğunu sübut etməliydi.

1992-ci ildə müharibənin odlu-alovlu vaxtlarında Ağdam Hərbi Kommissarlığı tərəfindən N saylı hərbi hissəyə göndərildi. Bunu eşidən dost-tanışları:" Elman , sən də döyüşə gedəsi oldun?" sualına gülə-gülə:"ermənilər deyir ki, Elman gəlməsə, biz fərəqat duran deyilik, sakitləşmərik.

İndi gedirəm onları sakitləşdirməyə, məsələni yoluna qoyub qayıdıram"- cavabını verir. Hər gün kəndə bir şəhid tabutu gəldiyini bilsə də, yaxınlarını, doğmalarını zarafatları, gülüşləri ilə ovundurmağa, onları geri dönəcəyinə inandırmağa çalışırdı.

Nəhayət xalq arasında igidliyinə görə Qatr Məmməd adı ilə tanınan Yaqub Rzayevin batalyonunda xidmətə başlayır. Ağdam müharibənin özəyi olan yer olduğu üçün Elmanın döyüş yolu da mürəkkəb keçir.

Xanabad, Fərrux, Pircamal döyüşlərində əsl türk kişisi kimi qorxmazlığını hər kəs görür. İnsani kefiyyətlərinə görə batalyonda da hamı tərəfindən xətri istənildi, hörmət edildi.Qardaşı Camal müəllim danışır ki,bir günlüyəicazə alıb evə gəlmişdi:" Anam onun üçün süfrə açmış, cürbəcür yeməklər hazırlamışdı. Dilinə bir parça çörək də vurmadi. Hazırlanmış yeməkləri yığışdırıb:" Biz birimizdən ayrı çörək yemirik "- deyib geri səngərə döndü.

30 oktyabr 1992-ci il ildə Xanabad uğrunda döyüşdə Elman düşmən snayperinə tuş gəldi. Qəhrəmanımızın nəşini götürməyə imkan verməyən erməni cə-

v ə -
sevə getmiş-
di. Ağilla, düşüncəy-
lə bilirdi ki, bu yolun çıxma-
zı da var. Bilirdi. İstəsəydi, yolundan dönərdi, qayıdardı yarımçıq qoyduğu təhsilini davam etdirərdi. İstəmədi! Heç dünya dağılsaydı da geri dönməzdi.

İsmayıl əmi də uzun illər səksəkədə keçirdi ömrünü. Gözü yollarda, qulağı qapıda... Məhlədə bir maşın siqnalı, bir səs -küy eşidəndə tələsik qapıya tərəf yüyürdü:"Birdən gələm Elman olar"... "gətirilən " yox ha, "gələm"

Elmanın ata-anası da gözlərində ümid ömürlərin başa vurdular. Ruhları şad olsun!

Amma dəqiq Elmanın ruhu artıq şadıdır. Azərbaycan vətəndaşı onun uğrunda canını qurban verdiyi torpaqlara ayaq qoya bilir, gedir-gəlir. Artıq o yerlər Azərbaycan Ordusunun nəzarətindədir. Yaxın gələcəkdə yurdundan perik düşmüş insanlar yenə doğma yuvasına dönəcəkdir. Əminik, çünki o yerlər uğrunda nə igidlərimiz canını qurban etdi.

Gəncliyini düz 29 il əvvəl könüllü olaraq vətənə qurban verən Elman İsmayılov artıq nəinki Qərvənd camaatının, Ağdam rayonunun , eləcə də Gəncə Qaz İstismarı Texnikumunun (Kollec)ümü-milikdə, Azərbaycan xalqının fəxridir , qürurudur.

**Həmişə cavan, həmişə yaşar, foto-
larda qalmış simasında hər zaman təbəssüm işaran, tanyanlarını varlığı ilə sevindirən, xoşluğu ilə kədəre boğan Elmanın ruhu qarşısında baş əyirik!**

Əntiqə Rəşid